

je bil prizor „za bogove!“ Drzen, grbast kakor je, silno dolgonog in dolgorok a kratkotrup — je plaval po zraku ter veslal z rokama. Popolnoči enkrat je nas trojica ostavila dvorano; blodeč po dunajskih ulicah proti domu smo srečavali razne vesele družbe, semtertja se je oglasila kakšna nočna „ptica“ z mamljivim glasom, a Vilko je modroval, kakó zdravo je to ljudsko gibanje na Du-

naju, kakó grozne rane je vsekal tuji živelj nam vsem, in da bi bilo treba tudi doli pri nas začeti delati v tem zmislu . . .

Prav radoveden sem, kaj Vi, dragi oče, sodite o tej stvari; o počitnicah upam, Vam povem več podrobnosti. Do tedaj zdravi vsi!

Vaš

Ivan.

(Dalje.)

Jesenska romanca.

Na vrtu v tihi utici,
tam Mimica sedela je,
ko v svet s koraki mokrimi
jesen mimo hitela je.

Nagnila se je k deklici
in ji v oči pogledala:
„Ti zlata moja dušica,
kaj bom ti zdaj povedala!

Ej, majnik fantič je prelep,
kako si ti ljubila ga!
A skrnil se je, še preden ti
si enkrat poljubila ga!

Ej, majnik fantič je vesel
med rožami deklicami!
A žal — prehitro je odšel
s prebelimi meglicami . . .

Pa če ti že sedaj solzé
drhté za njim, ti Mimica,
ah, kaj pa, ko črez trudno noč
bo tiho vzknila zimica!“ . . .

Cvetko Slavin.

Izraz in posoda.

Nebeški dar, izraza moč,
edino, kar imam na sveti!
Ta ogenj, ki za mrzlo noč
življenja plamenico neti!

Pa če me ne razume svet,
če trdo sodi moje speve,
kadar sem te moči prevzet,
vsaj jaz pozabim bridke dneve.

Pač majhen dar uživam jaz,
zahvaljam vendar zanj Gospoda.
Četudi slab je moj izraz,
srce mu vendar je posoda.

Anton Medved.

Srečanje.

Z mano je rajala
in me napajala
sreče sladkost,

ko me je vnemala,
vsega prevzemala
tvoja mladost . . .

Mimo korakala,
bridko je plakala
moja prostost!

Leo Levič.